

SEMĂNĂTORUL

ORGAN ÎNVĂȚĂTORESC DIN CALIACRA

Director I. Nedelcu

Apare sub conducerea
unui comitet

Redacția și Administrația
Școala primară Nr. 3—Bazargic

ABONAMENTUL
80 lei anual

UNIREA

de Eug. Răducu

24 Ianuarie al fiecărui an va însemna mereu, pentru români, un eveniment, predestinat să adune sub un sceptru tot pământul pe care s'a dezvoltat ființa neamului românesc.

Numai după ce vitregiile soartei ne-au sângerat amar trecutul de popor, atunci s'a trezit *acea sete de întregire*, care ne-a dat România dintre hotarele de azi.

Precursori ai întregirii neamului ne-au fost atâția *cărturari*, cari au dus nevoia de *unire* până unde a răsunat cuvântul românesc.

Precursori ne-au fost și *vițeji*, cari au transmis urmașilor virtutea de izbăvire în ceasurile de grea cumpănă.

Înfăptuitor a fost *tot neamul*, care a suferit și sângerat cu înțelepciune, având încredere hotărâtă în conducătorii de zile grele.

Noi, cărturarii, trăim epoca de glorie rezultată din unirea tuturor românilor.

O criză a întregel lumi nu ne dă pace în roadele de întregire. Și material, dar mai ales moral ea ne răpește *bucuria firească a fraților adunați acasă*.

Un neastâmpăr al stăpânitorilor de până eri caută să transmită fiecărui popor *nesiguranța zilei de mâine*. Atâtea crime săvârșite, în tot ce popoarele au avut mai drag și

scump, a învederat scopul de nesiguranță internațională, care prin transmitere sdruncină moralul național.

Noi, românii, n'am fost scutiți de durerile grele, căci a trebuit să dăm jertfă de neam pe I. G. Duca, prim ministru al țării, care stă pe altarul păcii, alături cu jertfa neamurilor de-un ideal cu noi.

Dela unirea națională am trecut la o unire mai largă, internațională. Câte popoare sunt pentru liniște și pace, stau unite prin tratate cu neamul nostru românesc. Câte n'au intrat în această unire, ne sunt dușmani de moarte și pun progresul de știință în slujba de destrucție a *așezărilor de azi*. Și poporul și individul lor, ne poartă în suflet *răzburarea*.

La noi, în țară, poporul se împarte în această vreme de criză, în 2 părți oponente: o parte, care este prinsă în vâl-mășagul muncii; altă parte, se învârteste în hora speculei. Cel dela muncă este trudit, așezat și împăciuit; cel alt e arțăgos, nestatornic și agitat în viața și ideile sale.

Toată nesiguranța internațională se transmite prin pătura de speulă, care cu gesturile sale de viață infiltrează nesiguranța și în moralul poporului român.

Învățătorimea stă cu marea
(urmeaza la pagina II-a)

UNDE MERGEM?

De vreo câțiva ani încoace, se observă,—pe lângă criza economică, care a paralizat creditul și operațiunile financiare—o criză morală care amenință să sgâlțâie din țănișni toate instituțiunile sociale și culturale ale neamului nostru.

Această criză morală a pietrificat sufletele, a întunecat orice avânt către idealism, îndreptând centrul preocupărilor noastre către un materialism feroc.

Criza morală, alimentată de ura politică dintre indivizi, a înăsprițit relațiunile sociale și bunele raporturi dintre oamenii acelui neam, a vulgarizat sufletele din punct de vedere educativ, încât ne uităm cu ochi de lup unii la alții, spionând orice mișcare a semenului nostru.

Alimentarea acestui sentiment josnic, pune stăpânire pe întreaga ființă psiho-fizică, concentrând toate funcțiunile psihologice spre a le pune la îndemâna acestui sentiment inferior, care caută să se exteriorizeze sub diferite forme de manifestare.

Un mijloc mai inteligent de manifestarea urii personale, spre a provoca cât mai usturătoare dureri sufletești inamicului, este presa. Prin presă s'a căutat a lovi în cel vizat, pentru că în felul acesta îl pui în fața opiniei publice.

Dar când începi atacul, dând drumul robinetului cu otravă sufletească, storcând ultima picătură înveninată, nu mai ții seamă de conveniențele sociale, de bunul simț, de respect, de nimic. Acesta e cazul oamenilor simpli, săraci cu duhul, cari socotesc că

micșorând pe alții se ridică pe ei și cari, prin împerecherea cătorva cuvinte sunătoare, cred că se ridică pe o platformă de superioritate culturală deasupra celorlalți oameni. Cred că sunt grozavi și că nu mai sunt alții ca ei.

Această grandomanie provine tocmai din cauza insuficienței adaptării lor la izvorul culturii, dintr'o superficialitate evidentă, dintr'o micime și îngustime la minte și suflet; aceștia sunt piticii semidocti ai vremurilor noastre. Acestora li se potrivesc versurile lui Eminescu: „De-așa vremi se'nvredniciră cronicarii și rapsozii.

„Pe-ale noastre le umplură saltimbancii și nerozii.”

Aceste reflecții le-am făcut, citind articolele din ziarul: „Frontiera” îndreptate împotriva revizorului școlar de Caliacra, D. Ilie Nedelcu. La adresa acestuia s'au întrebuițat expresii tari, cuvinte cari trec de limita bunului simț, cuvinte cari tocmai cînste nu fac celor ce se numesc factorii principali în propagarea culturii la sate, apostolii neamului.

D. Ilie Nedelcu, institutor grad. I., exercită azi autoritatea școlară a statului român în jud. Caliacra, fiind revizor școlar.

Se impune deci din capul locului o atitudine de respect și diferență din partea tuturor învățătorilor din județ. Nu respectăm persoana, ci autoritatea școlară al cărei prestigiu trebuie să fie intact.

Prin respectarea autorității școlare, avem noi o atitudine de servilism?..

Nu! Și dacă ținem seama de

O privire fugară

de E. Răducu

A fost un eveniment... de extaz, când am văzut în vitrina de cărți, al 5-lea volum al D-lui Constantin Stere.

Este intitulat „NOSTALGII”.

Nostalgiiile lui „Vania Răutu” din exilul Siberiei, unde se prefațea întreaga organizare revoluționară, care avea să izbucnească cândva, în Rusia țaristă.

Toată lumea lui Răutu, din exil, este portretizată maestros și așa de sugestiv, că cetitorul este, cuprins când de extaz, când de repulsiune, căci romanul te face să trăiești cu întreaga ființă toate întâmplările sale. În oricare lectură încerci câteva sentimente, sau chiar unul singur. În Nostalgiiile D-lui Stere ești frământat de toate sentimentele omenești, cari te cu-

prind în serie, dela cele mai înalte până la uitimile josnicii.

O eroină a exilului siberian Culiceeva, — fascinată de priveliștea munților Sayani, îngână în nedumerire:

„Sunt născută în stepa Crimeei; toată copilăria mea a fost agitată de un singur dor: să trec peste lanțul munților care desparte șesul sălciiu al Tauridei de litoralul fermecat. Dar mi-a fost dat să-l întrezăresc numai în treacăt. Aproape nu-l cunosc; cu toate acestea eu nici acuma nu simt atâtea nostalgii pentru conacul părintesc — Blyuk-Sarai — unde m'am născut și pe care nu l-am părăsit până la căsătorie, cât pentru acest litoral necunoscut.

Simt, ca și cum patria mea adevarată, ar fi tocmai fășia aceea scaldată de undele mării, valea îmbalsămată de florile parcurilor și ale grădinelor pitorești, care veșnic răsună de cântecele pasărilor.

Apoi, Răutu se destăinuște: — Eu nu sânt, cum știi, rus de origină, ci român-moldovan — cum se exprima oficialitatea noastră. Dar n'am fost niciodată în România — ocârmuirea a ridicat pe Prut — râul blăstămat — cum'i zice poporul nostru — un zid mai impenetrabil ca cel chinezesc.

Toate informațiile mele despre România — în afara de ceia ce am putut afla din întâmplare, ici și colo — se reduc la cele 4—5 rânduri din manualele de geografie sau din istoria războaielor ruso-turce. Nu-i cunosc literatura, nici ch'ar limba; cu mare greutate am reușit să pun mâna, prin contra-

bandă pe 2-3 cărți românești — mai mult ca să mă conving că acel patois țărănesc, vorbit în copilărie, a putut servi de baza pentru o limbă literară. Și totuși simt ca și D-ta că această țară himerică, de care provincia mea natală e despărțită de vreo 80 de ani, *imi este patria și inimă mi arde de dorul ei*. Cred că există aici o cauză adâncă. În primul rând omul — ca animal social prin excelență — nu este desăvârșit decât ca membru al unui grup. Numai ca atare, el își poate da măsura puterilor sale.

Răslețirea Basarabiei nu a putut distruge legătura ei organică cu restul națiunii. Și în afara de această legătură, nu mă simt întreg.

Astfel simțul nostalgiei la mine are un caracter ciudat: *România mă atrage, mă fascinează și în acelaș timp îmi inspiță groaza necunoscutului*.

Dar poate, în orice nostalgie,

UNIREA

ei majoritate în viața de muncă a poporului nostru. Ea însăși este prinsă în vârtoarea muncii, în pacea și liniștea dela țară. Acolo este temelia neamului; acolo-i pacea și viitorul acestei țări.

Să deschidem cartea la istoria noastră de popor; să vedem virtuțile cu care am rezistat atâtea veacuri și să le practicăm cu generațiile cari se ridică în viața de mâine a țării.

Unirea cea mare, de suflet și de durată veșnică, se plămădește în școala satelor, unde învățătorul se trudește la munca sa, sub candela virtuților străbune, care singură aruncă înainte dunga de lumină pe care trebuie să pășim.

Nici șoapta, nici șgomotul, nici vorba cea mai mălastră nu dau omenirii pacea constructivă.

Munca și chibzulala așezate pe încrederea viitorului de neam, construiește cetatea morală, în care se strânge viața de mâine a popoarelor tari.

Unirea la muncă ne dă țări unirii de azi.

Conștiința trecutului formează trănicia noastră istorică.

Lor le închin gândul dela 24, Ianuarie, 1935.

(urmăre)

mediul social unde ne aflăm, format dintr'un mozaic de naționalități, desigur că minoritățile existente aici n'au decât a se bucura de aceste atacuri la adresa revizorului școlar.

Ce e mai trist! Români, să atace autoritatea statului lor în mod inconștient!.. Aceasta e egal cu o trădare.

Dar să mergem mai departe, concretizând. D. Al. C. Aldea învățător cu titlu definitiv în sat. Ionușciar scrie un articol „Trăiască agramații“ adică analfabeții, plus alte articole cari țintesc persoana revizorului școlar. Ce vrea să spună d. Aldea?..

Că dânsul e cult la superlativ, iar revizorul școlar și organele de control sunt analfabeți. Mă rog, ar putea d-sa să definească noțiunea „analfabet“? Atunci

toți colegii lui sunt mai pe jos, iar el e în vârful piramidei. Desigur, e literat! Ce Dvs. nu știți, dragi colegi? Păi, a scos un mănunchiu de epigrame, „ghinpișori“, a căror înțepătură veninoasă se îndreaptă mai întâiu în direcția dedicației d-sale, depe copertă. Te pomenești c'o fi înscris și în S. S. R. (Societ. Scriitor Români).

Dar să lăsăm gluma. Care sunt studiile de bază ale revizorului școlar și ale colegilor, incusiv d. Aldea, din învățământ?..

Școala normală. Atunci ce-l îndreptățește pe d. Aldea să califice de analfabeți pe ceilalți?!. Nu cumva are d-sa studii universitare?..

A studiat filologia, stilistica, estetica, literatura și toate ramurile vaste ale facultății de litere?... Sigur că nu, căci de ar fi așa, articolele sale ar fi avut o ținută ireproșabilă, o eleganță de stil și de fond care s'ar fi bucurat de admirația noastră.

Cari sunt problemele culturale și de învățământ ridicate de d. Aldea, prin presă, sau prin scrieri.

Articolele sale clocotesc de otrava urii, întrebându-l învecitive, cuvinte insultătoare la adresa revizorului școlar.

D. Aldea dacă judeca puțin ar fi văzut că alți colegi din opoziție cari au aceeași situație în învățământ și aceeași situație politică în partidul lor pe care o are d. Ilie Nedelcu, n'au îndrăsnit niciodată să atace persoana revizorului școlar, deși poate că chestiuni mai importante li despart ca adversari politici.

Are d. Aldea aceeași situație în învățământ și în partidul său politic, pe care le are d. Ilie Nedelcu, revizor școlar?... Desigur că nu!..

De unde atunci își atribue d-sa asemenea ascendență asupra unui om cu care nu se poate compara?.. Desigur că s'a influențat dela alții. Și dacă a îndrăsnit să ia focul cu mâinile, pentru a servi cauza altora, atunci să sufere consecințele.

Nu vreau să fac apologia d-lui revizor școlar Ilie Nedelcu, căci d-sa nu are nevoie de așa ceva; de aceea m'am și ferit a aminti de calitățile d-sale, de meritele sale didactice și culturale, merite căpătate prin muncă neobo-

noi nu dorim patria reală, așa cum o cunoaștem, ci o patrie idealizată — așa cum am vrea să fie. Și dorul se simte cu atât mai viu, cu cât mai greu poate fi găsită patria iluziilor tale, etc. etc.

Apoi... Sentimentul acesta — nostalgia după o țară necunoscută — nu e decât o formă a setei de ideal — setea de patrie ideală. Nu e oare acelaș lucru în fond și cu setea de dragoste, cu nostalgia dragostei?

Oricine în adolescență visează o dragoste curată, înălțătoare, așa cum o cântă poezii. Dar cel mai mulți ne bălăcim în proza căsniciilor adormite sau în mlaștinile aventurilor vulgare. Și cu cât mai adânc ne soarbe mlaștina, cu atât mai arzător este dorul de ideal, chiar când rămâne în veci nepotolit.

Iată înălțimi de gândire, culmi ale expresiei de gândire filosofică!

* * *

Socialismul și individualismul în lumina societății

Evoluția omenirii în decursul timpurilor a fost condiționată de anumiți factori, care au dirijat-o și ordonat-o în sensul progresului general, atunci când factorii au fost coordonați sau în regres și anarhism, când formula s'a inversat.

Așa de pildă avem în problema de față trei factori importanți, poate cei mai importanți din viața omenească. De aceia în tratarea ce voiu face-o cu privire la acest subiect, nu voiu face altceva decât să stabilesc raportul dintre acești factori. — Raportul dintre acești factori a făcut să revoluționeze omenirea în bine sau în rău.

În primul rând individul se consideră liber și ca atare faptul acesta nu-l poate înlătura din conștiința lui.

De multe ori în viața individul se contrazice cu conștiința lui psihologică. Nu-i mai puțin adevărat, că omul este cel mai perfect animal sociabil; dar din dotul prea mare de libertate, individul se găsește în anumite momente, forțat de legile sociale de a-și croi o conduită în conformitate cu ele, marginindu-și astfel libertatea individuală. Din timpurile cele mai vechi omenirea a avut în luptă a-

sită pe terenul atât de spinos al învățământului din Caliacra.

Prin aceste rânduri am vrut să scot în evidență o mentalitate greșită a unora din colegii noștri de a se lua la harță cu autoritățile școlare nerespectându-le și insultându-le presă, și atunci mi-am pus întrebarea, ca și alți colegi demni, cins'îți și cu merite în învățământ cari împărtășesc aceleași puncte de vedere expuse mai sus, — unde mergem?

Sigur spre desființarea inamovibilității noastre în învățământ și înăsprirea pedepselor disciplinare, căci n'am văzut un alt caz, în alte ramuri de activitate din alte instituții de stat — când un inferior să atace pe superiorul său fără a rămâne nesancționat.

Șt. Dumitrescu

Învățător grad. II.

Cavarna

cești factori. Biruința a oscilat când de partea individului cu interesele lui, când de partea societății cu interesele ei, care mărginește și constrânge libertatea individuală. În orice caz și sub orice formă istoria omenirii a fost și este influențată de acești factori, dându-i un colorit sau altul. Întrebarea este:

Interesele cui trebuie să domneze, ale individului sau ale societății? Care dintre interese trebuie subordonate celorlalte? Cine trebuie să cedeze, individul sau societatea?

În împăcarea acestor doi factori constă fericirea omenirii mai ales astăzi când sub ochii noștri se încearcă răsturnarea ordinii sociale, — Evident că societatea cu principiile ei sociale, este formula cea mai desăvârșită, care se impune tuturor straturilor sociale, influențând viața deopotrivă, pentru orice individ, forțându-l astfel să trăiască în viața comună. Datorită tendinței de coordonare, pe care o exercită societatea asupra indivizilor, revoltă pe unii dintre ei mai egoiști, care se văd constrânși de ași mai pierde din libertatea lor arbitrară și extremistă, și astfel încep a complota și izbucnesc de multe ori chiar în anarhie. S'au văzut timpuri când individualismul a ajuns la culme și autocratismul poruncitor la saturație. De pildă: Ludovic al XIV-lea triumfa victorios și exclama: „Statul sunt eu“. Tot din individualismul dus la exces s'a produs și revoluția Franceză pe întreg continentul European. Germenul acestor frământări, nu a fost decât tendința individului de a dobândi în viața libertatea cea mai desăvârșită. S'a contrariat însă mai târziu, prin faptul că nevoia de a trăi în societate, a fost atât de puternică, încât ori ce tendință pur individualistă, a fost înăbușită.

Tendința omului de a trăi în societate este tot atât de veche ca și el, căci primul act de sociabilitate îl face omul prin căsătorie. Nu voiu vorbi de celelalte formule sociale, căci toate sunt formate din nevoi, pe care omul le-a simțit de a se organiza și trăi în comun. Cele mai mari progrese

și apoi plasticitate: „Era mai cu seamă dominat ca de o vedenie, la amintirea momentului când o întrezărise atunci cu Tartanev, desculță, despletită, cu umărul cămășeicăzut jos, desvelind un sân dur și elastic, care își ascuțea provocator sfârcul spre el.

Noaptea se deștepta transpirat, bolnav, stors de puteri“.

Și mai apoi... „Răutu nu se opri în tindă, ci sărind peste pragul mizerabilei odăițe, în care trona un pat larg și solid — începuse să se învârtă lent pe loc și să pipăe — ca și cum nu putea crede că el, Ion Răutu din Napădeni, se găsește într'adevăr în această vizuină.

Nu știa dacă Aculina îl urmase, nu o căuta cu privirea — iar ea nu dădea nici un semn de apropiere.

Totul încremeni în așteptare a ceva odios, dar inevitabil.

Arterele îi pulsau cu violență.

Un glas strein, pornit însă de undeva din el, porunci răgușit:

„Desbracă-te!“

În urmă

Porni drept spre Taiga, fără să mai intre în sat.

Și lungi ceasuri a stat cu fața spre cer — pustiit de orice gândire și simțire.

Ramase ca niciodată insensibil la feeria și mișca bolții înstelată . . .

Am redat 2 episoade cu două sentimente antipodice.

* * *

Voiu încheia palida mea fragmentare cu încă un episod, care mi se pare că încheie o viață: viața lui Vania Răutu din fume-gaiul răzvrătirilor moscovite, care adumbrea și Napădenii din Basarabia lui natală, ca să pornească, să ajungă și să înceapă o viață visată în idealul avânturilor de tânăr răzvrătit, deportat, surghiunit, martirizat și renăscut cu do-

rul pentru o țară care-i a lui și a neamului de rumâni.

Redau:

Intr'o frumoasă zi de sfârșit de Mai, Vania complet, echipat, din grija tatălui său și cu lada sa de cărți, purtată pe drumuri, dela poalele Saianilor până aci, se așează în trenul ce pornea spre granița românească la Ungheni...

Un budist, la apropierea momentului temut de reîncarnare în altă ființă, nu-și simte inima mai strânsă, ca Vania în care dispăru acest semnal de despărțire...

Iată și capul podului de peste Prut.

La intrare, pe ambele laturi, siluetele imobile ale celor două sentinele din urmă . . .

Vagonul se apropie; pe fereastră se profilează încet, figurile sentinelor; în prima fereastră, în a doua . . .

Vagonul înaltea pe lângă ei

În omenire nu s'au făcut decât prin societate. Coordonarea acestor doi factori poate că se perfectă mai bine, dacă se avea în vedere în mod egal și influența altor doi factori hotărâtori și arume: factorul economic și factorul politico-administrativ. Viața socială a fost împărțită în două: partea economică și partea politico-administrativă. Pentru partea economică i s'a lăsat individului libertate deplină; iar pentru partea politică s'a ordonat individului respectarea și dominarea principiilor sociale. Nici o restricțiune nu i s'a impus factorului economic, de a se desvolta deopotrivă și în raport cu cel politico-administrativ. De aci rezultă că viața normală și perfectă a omului este condiționată de împăcarea și a acestor doi factori. Din cauza dezechilibrului acesta, de a admite libertatea deplină a factorului economic, am ajuns la un moment dat sub dominația capitalismului și chiar în robia lui, și deaceia s'a ajuns la sfidarea onora și la protestele altora și deci la compromisul între individ și societate. Era firesc să se nască și reacția datorită acestui fapt. Datorită concurenței dintre individ și societate s'a născut diferite asociații, pentru a lupta împotriva arbitrarului individual și a constrângerii sociale. Sub această formă de antagonism între individ și societate s'a căzut într'altă utopie, numită *socialism*. De altfel socialismul ca ideologie nu este altceva, decât tot asociația indivizilor, bazată tot pe aceleași principii sociale și care luptă tot pentru distrugerea intereselor individuale, în numele intereselor sociale, având ca momeală numai lozinca, că socialismul are în vedere binele individului, nu binele social. Această ideologie, de sigur nu poate avea loc decât în conștiința falsă, a unor indivizi extremiști și nici decum în viața reală, socială. Libertatea desăvârșită a individului, este rezultatul tendințelor egoiste ale individului, care nu are altă tendință, decât satisfacerea în plin a tuturor poftelor sale. Este rezultatul aceluiași egoism după care omul se consideră arbitru desăvârșit. Un astfel de individ, cu astfel de tendințe și ideologie, desigur că nu putea fi mulțumit cu viața soci-

și înaintează spre mijlocul podului.

Vania răsufală ușurat.

Trenul se opri la capătul românesc al podului. Conducătorul rus descue ușa vagonului, iar conducătorul român strigă: „Poftiți din vagoane Domnilor! „Pentru vămuire, revizia medicală și și desinfecția bagajelor...”

Pe ușa îngustă a vagonului, Ion Răutu din Năpădeni, se aruncă, cu pumnii încleștați, în bezna Necunoscutului.

Iată-l pe Răutu în țara sa de dincoace de Prut, în Moldova ruptă în jumătate de împărăția tuturor opresiunilor.

Acum când Răutu ajunge în țara sa visată, la atingerea pământului românesc, el își va fi amintit în mulțimea impresiilor sale, de dojana tatălui său, în ceasul de cumpană, când a plecat spre țara idealurilor urmărite.

MI-E SUFLETUL!...

*Mi-e sufletul o navă deapururi călătoare
Pribeagă, fără țintă și fără pasageri...
Mereu o spală valuri cu crestele de spumă
Și-o mpring 'nainte vânturi și astăzi ca și ieri!...*

*Mi-e sufletul o noapte polară, nesfârșită
Cu scânteeeri palide pierdute în neant
Din lacrimi, disnađejde și vise împletită...
Și-mi port calvarul vieții, pe drum demult uitat!...*

*Mi-e sufletul sahară de vânturi spelberată
Nisipuri frământate, mereu purtate'n zbor...
Sortit am fost din fașe și azi ca și-altă dată
Să fiu o viață 'ntreagă, mereu rătăcitor!...*

*Mi e sufletul o navă ce doarme'n fund de ape
Ce geme sub povara de proprii amintiri
Și-o doare adânc povestea șoptită de catarge
Purtată peste valuri, furată de zefiri.*

*Mi-e sufletul o floare crescută 'ntre morminte
In noapte și tăcere, lipsită de splendoare
Am fost și voi rămâne mereu de azi 'nainte
O navă părăsită la țarm pustiu de mare!...*

Emilian Mutulescu

Culturale

Duminică 2 Dec. a. c. a avut loc în comuna Aptaat, o frumoasă serbare școlară, urmată de balul dat sub patronajul d. revizor școlar de Caliacra, cu un program bogat, compus din: recitări, jocuri naționale, coruri școlare pe două voci, cum și reprezentarea de către copiii de curs primar a comediei „două surde” de Florian Cristescu. În complectare, orchestra învățătorilor din cercul cultural „Abritius”, a cărei activitate merită toată lauda. Reușita serbarii a fost desăvârșită.

A asistat foarte multă lume din sat și împrejurimi, în special tineret intelectual venit dela mari depărtări, cece a impresionat pe d. revizor școlar, cari în cuvinte bine simțite a subliniat ofensiva

ală ordonată, întru cât interesele lui, sunt limitate prin interesele altor indivizi care compun societatea și deci individul la un moment dat, fiind constrâns de legile sociale a urma calea cea adevărată, se vede în imposibilitate de a-și realiza toate tendințele egoiste — ajunge la un moment dat a nega complect principiul tuturor formelor vieții sociale. De aci diferite formule: socialism, comunism, anarhism etc...

Cu dojana aceasta, voiu încheia frânturile, ca că nu stric toată opera:

„Bine, mă băete, e țara noastră; dar nu-i o țară pentru tine. Amu, vreo 12-13 ani, erai încă copil la gimnaziu. Frate-meu Ioniță din Botoșani, unchiu-tău, care te-a botezat, vroie să de iee acolo la dânsul; și să te înfiezze — că însurat n'a fost și nici copii n'avea. Măta cam vroie să de deie, că era om cu stare; și ți lăsa toată averea cu diată. Dar eu am chitit să mă duc, să văd și eu țara aceea. Și s'au strâns toate neamurile la Iași, la hotel Binder. Nu mi au plăcut. Muerile sulemenite și împoțonate ca niște... D-zeu să mă ierte!.. Chiar fetele tinere îs nerușinate; iar bărbații... nu știu ce să mai zic. Cu toții vorbesc o limbă pocită, de nu-i poți înțelege. Era și un General, Zaima, cam neam cu noi, se trăgea dintr'un soi de grecotei, care ținuse

culturală începută pe aceste meleaguri și dusă cu atâta abnegație și entuziasm.

În continuare, D-sa insistă asupra stării defavorabile a gospodăriei noastre românești și slăbă noastră înarmare în caz de război, constatări ce au impus lansarea împrumutului de înzestrare a țării, la care dator este orice cetățean care trăiește sub cerul României — indiferent de origina și naționalitatea lui — să răspundă cu cât poate.

În cuvinte emoționante, D sa face o incursiune în războiul mondial care ne-a costat muniți de cadavre și râuri de sânge și evidențiază datoria celor ce au supraviețuit acestui cataclism social, cu întregul lui calvar de suferințe, de a asigura cu sudoarea și sângele lor, cece în spăsmurile morții, cu dinți încleștați în țărâna patriei lor scumpe, au realizat eroii de ieri. Păstrarea teritoriului românesc în actualele lui frontiere, crearea, menținerea și desăvârșirea entității sufletești cari să țină nestinsă ideea de neam, unitatea națională.

Muncă cinstită, făcută în gospodăria particulară și publică, lumină în suflete și morală în viață, lozinca vremii de cari orice bun român, trebuie să fie pătruns.

pe sora bunicului meu. Și amu, Doamne iartă-mă — îi general, dar parcă un caraghios de iarmaroc. Se pune calare pe scaun, spune la măscării de s'ar rușina și muscalii; și când slujnica a fost adus dulceața și ține în mâini tava, el... făști, o și atins cu mâna peste fustă. Ptiu! Dacă așa generali au ei, ce mai țară o mai fi și aceea! Și i-am zis lui frate-miu Ioniță; „Nu, bădiță! Țara aista nu-i pentru Vania. Să mă ierți! S'a crucit și el, sărmanul!... ”

* * *

Tocmai în țara aceasta, pe care în exil Vania și-a idealizat-o, către care un instinct launtric îl mână încă din anii copilăriei, în țara aceasta a neamului său românesc, despre care tatăl său i-a spus la plecare că nu-s moravuri și nici oameni, va trebui să trăiască studentul Vania Răutu o

Școala singură, este instituția menită să șlefuiască, să formeze pe cetățenii de mâine în spiritul și morala pe cari trecutul nostru și împrejurările vremelnice, le impun.

Învățătura luminează sufetele, face inima mai simțitoare, înalță pe om din întuneric. Fiecare sătean să fie convins de acest lucru și nu rigorile legii să aducă pe copii la școală, ci conștiința datoriei față de țară, grija de viitorul lor și amintirea suferințelor trecutului să oblige pe fiecare român, să meargă cu inima deschisă, la școală, singurul izvor neseecat de lumină, pe care țara cu sacrificii mari și gratuit i-l pune la dispoziție.

Domnia sa relevă străduința depusă de învățătorii respectivi, dovedită de realizările cari au întrecut orice așteptări. Cu atât mai mult, cu cât populația acestui sat este prin excelență, eteroglotă. Deabia trei familii din întreg satul sunt români de origine în casa cărora se vorbește românește. Restul coloniști sau băștinași streini, cari totuși au înțeles datoria lor de cetățeni conștienți, dând tot concursul acestei manifestări culturale. Scopul moral al serbarii a fost realizat.

D-l Inv. Mutulescu — Enigea, insistă asupra împrumutului de înzestrare. Numai împuternicind armata, având o gospodărie a țării sănătoasă, suficientă, nu ne-putem teme de război. Impresionează exemplul servitorului dela acea școală, cari deși turc sărac, și cu o familie numeroasă, întovărășindu-se cu alți oameni nevoiași-ca și el-a subscris la împrumut. În privința obligativității școlare, dă pildă satul Enigea unde frecvența școlară trece de 98 la sută.

În numele asistenței aduce mulțumiri corpului didactic din Aptaat cari a reușit să realizeze această frumoasă manifestare culturală.

Ultimul vorbește d. director al școlii din Aptaat care mulțumește D-lui revizor școlar și întregii asistențe pentru bunăvoința cu care a răspuns chemării d-sale. Deasemenea d-sa amintește opera doctorului Angelescu, ministrul instrucției ca pildă vie pentru orice dascăl în cercul lui de activitate. Asistența intonează „mulți ani trăiască” după care la orele 23 serbarea ia sfârșit. **Spectator**

viața de om, viața lui socială, ce a urmat tuturor exilurilor și comploturilor anarhice din Rusia și pe care a părăsit-o cu acest al 5-lea volum, ca să se așeze în viața neamului său în idealul căruia își va topi toată plămada sufletului de visător popular.

În al VI-lea volum al romanului D-lui Stere, care va apare în viitor, așteptăm desfășurarea vieții lui Răutu în țara noastră românească, unde vom afla fiorii proprii noastre vieți, pe care sperăm să o retrăim cu Vania Răutu, care de acum s'o frământă numai pentru țara lui și neamul nostru.

A visa o altă lume decât aceea în care trăești, înseamnă a fi veșnic sclavul îndoellor sufletești de tot felul, căci condus fiind de firul viselor tale, niciodată nu vei putea simți la fel cu gloata din juru-ți.

Repariția „SEMANATORULUI“

După o întrerupere de 8 luni, „Semănătorul“, apare iar ca ziar învățătoresc, al învățătorilor din județul Calliacra. Ziarul acesta, timp de trei ani, cât a apărut, a fost pentru mulți ca un îndemn la lucru, pe ogorul culturii românești, în această parte a țării. La acest ziar au colaborat tineri plini de entuziasm și învățători cu trecut de muncă și experiență în viața dascălească.

Cu anul școlar 1934 | 1935, ne-au mai venit în județul Calliacra încă peste o sută de puteri didactice, cu dor de muncă și animați de cele mai frumoase sentimente românești, pentru a duce mai departe opera de culturalizare a masei cetățenești.

Pentru a face ceva bun, să strângem rândurile în jurul Semănătorului spre a putea să ne cunoaștem mai bine și în urmă, înfrățiți prin acțiunea noastră, să dăm o pildă demnă viitorimii!

Feriți-vă de destrămătorii, cari după ce n'au făcut nimic în învățământ, s'au apucat să defaimă pe înaintașii noștri, pe foștii conducători ai învățământului și în turbureale sufletului lor, găsind că n'au făcut nimic până la anul 1928. Zic-ei-că, „dela 1928 începea a început viața normală în județul Calliacra.“

Cu cuvinte lipsite de bunul simț și cât se poate de vulgare, au început să aducă injurii unuia dintre colegii noștri, care a făcut și face cinste demnității pe care o ocupă.

Feriți-vă de aceștia, cari sunt cu sufletele otrăvite și vroesc a vări vrajba între frați numai pe chestiuni de ordin politic. Chestiunile de ordin învățătoresc le comentează și le discută prin ziare de club politic, uitând că mai înainte de a fi în clubul politic, ei au fost învățători la școală.

Vreți să vă încredințați cine sunt? Vedeți-i ce au făcut în învățământ, și de au făcut bine, urmați-i; de nu, faceți cum credeți că-i bine în folosul învățământului.

În învățământ, oameni ca d-l Alexandru Voinescu, Vasile Stroescu și Pandele Stănculescu, ne-au făcut cinste corpului învățătoresc și ei ne-au format în direcția învățământului pe mulți din noi.

Numele lor va fi legat de învățământul românesc al județului deapururi pentru opera înfăptuită! Învățătorii veniți la 1918-1919, prin câte greutăți au trecut?! N'aveau nici de unele: școli fără geamuri, fără uși. Prin munca lor, totul s'a reparat și s'au făcut cursuri. Învățătorul, în afară de ceia ce lucra în școală, apăra și avutul cetățeanului cantra bandiților cari în acea vreme mișunau prin pădurile și satele județului nostru. Pentru ca să nu fie urmărit de ei, mulți dormeau prin podurile școalelor și pe câmpuri. Aceștia au fost învățătorii și conducătorii lor dela 1918 la 1919. Subrevizorul școlar Ilie Nedelcu, dela 1925 - 1928 umbra din școală în școală, făcând lecții practice nouilor colegi și la cercurile învățătoresci lua parte activă, dând toate îndrumările cuvenite; iar pe învățătorii nu-i întreba ce politică fac; mulți din ei neștiind dacă

este sau nu în vreun partid politic.

După 1928 știm ce a fost cu bieții învățători promoții tinere: lipsa de posturi, șomaj, amenințați să se facă agenți sanitari, moașe, copii la primării, etc. În afară de acestea, neplata salariilor și scăderilor de salarii la fiecare trei luni.

Anul 1934, a fost anul salvării învățământului și al învățătorilor. Cu toată criza prin care am trecut, s'au putut să se numească 7500 (șapte mii cinci sute) de învățători și să se înceapă construcția a circa 3000 de școli, majoritatea terminate astăzi.

În județul nostru s'au numit peste 100 de învățători, s'au construit până la acoperiș 26 de școli și 7 dintre cele care trebuiau să fie terminate încă din 1928 | 1929, sunt pe cale de a fi terminate azi.

Aceasta e opera învățătorilor și conducătorilor lor de azi. Toate acestea sunt spuse pentru a fi edificați tinerii învățători din județul nostru.

Cine's pentru destrămare, nu țin cont de ceia ce muncesc colegii și aduc injurii, numai de dragul de a se face plăcuți clubului lor politic.

Care's pentru partea constructivă, muncesc pentru ridicarea masei țărănești, pentru a corespunde chemării de azi, căci „satelor nu le trebuiesc genii sau specialiști geniali, ci îndrumători modeste, dar sânguitori, cari să fie pildă prin faptele lor, ca să dea îndrumări în toate laturile vieții de stat „cât este posibil“.

Preot Florian Puiu

S'a dat sporul

Sporul de 5% asupra salariului de bază ni s'a recunoscut conform comunicării făcută în parlament de colegul nostru, E. Răducu.

Dăm în copie ordinul venit la Revizoratul șc. cu Nr. 18.485/935.

„În conformitate cu decizia Nr. 18485 din 22 Ianuarie a. c. Vă facem cunoscut că tuturor învățătorilor din zona eteroglotă cari s'au bucurat de privilegiile acordate de art. 159 din legea inv. primar din 1924, li se mențin aceste privilegii, urmând ca drepturile materiale să li se plătească ca și în trecut (50% la salar de bază.)

Privilegiile prevăzute de art. 158 din legea din 1934, se vor acorda și învățătorilor noi numiți în zonă eteroglotă, cari vor avea recomandarea organelor de control și ang. acceptat de Minister.

Drepturile materiale însă li se vor achita numai dela data înscrierii lor în buget.“

Director General, (ss) Indescifrabil

Revizoratul școlar a întocmit ștate pentru sporul de 50% pe tot timpul, de când nu ni s'a plătit.

Aducem omagiul nostru de recunoștință D-lui D-r. C. Angelescu, Ministrul Instrucțiunii publice, care în aceste timpuri grele a satisfăcut toate cererile drepte ale învățătorimii. Mulțumim și colegului nostru parlamentar, E. Răducu care a știut să stăruiască cu efect pentru dreptul învățătorilor din zona eteroglotă.

În privința Asociației Învățătorilor Secția Calliacra

Cu ce bucurie așteptam în anii trecuți, adunările învățătoresci dela asociație, fiindcă în todeauna când ne întorceam acasă, ne întorceam cu ceva bun și cu mai multă demnitate în noi.

Adunările din anii din urmă, au fost ca la război: două tabere cu injurii și cu fel de fel de vorbe rele unii contra altora, de ne îngrozeam noi tinerii.

Ba în cele din urmă, fostul președinte al asociației d-l Georgescu, ne lua cotizația cuvenită și noi o dam cu plăcere, dar d-sa ne contesta în adunări, spunându-ne că n'vrem dreptul la vot; iar de ajutat niciodată.

Cât am îndurat noi, învățătorii tineri, n'am mai vrea să îndurem nici dușmanii noștri. Numirile în învățământ nu se făceau ușor întrucât nu erau locuri și acei ce căpătau în mod provizoriu, prin câte treciau săracii: înscriei la club aprobare dela prefect, etc. Și dacă nu puteau așa, apoi trebuia să se înscrie la examen de copist și telefonist. Acolo dacă reușea, nu putea lua locul, dacă nu era „de

al nostru“. Cine ne-a ajutat nouă atunci? Asociația! Vai de capul ei.

Să iasă din minte celor ce cred că învățătorii tineri, sunt masă de manevră. Noi suntem conștienți: dar bine înțeles nu ca acei ce lipeau afișe în toate părțile și strigau: „vrem conducerea asociației, „noi nu facem politică“, jos bătrânii“.

Noi nu eșim în stradă să strigăm ca ei, ci luptăm pe față în sânul asociației învățătoresci, contra tuturor netrebnicilor și suntem alături de oamenii vârstnici și cu trecut de muncă învățătorescă. Noi am judecat și am chibzuit mult până ce am ales conducerea asociației de astăzi.

Avem încredere în președintele de azi al asociației învățătorilor d-l Eug. Răducu, care reprezintă interesele noastre cu multă demnitate și-l credem capabil să ridice demnitatea învățătorului așa cum o avea el odată în adunările învățătoresci.

P. K.
Învățător.

CERC CULTURAL

Din partea tinerilor macedoneni din sat. Denicler, primim următoarele:

Încântați de roadele bune ce a adus conducerea D-voastră, în școală, locuitorii satului Denicler și în special noi tinerii intelectuali macedoneni cari înțelegem a distinge calitățile unor buni conducători prin însăși rezultatele date pe tarâm cultural în școlile ce conduc, vă aducem vii mulțumiri și tot odată vă trimitem cu rugămintea de a o publica în Nr. viitor al „Semănătorului“ ce cu onoare conduceți, Ședința cercului cultural ținută la noi; pe ziua de 20 Ian. c.

În speranța că va fi dată publicității, ținem a vă mulțumi anticipat.

Tinerii intelectuali macedoneni
prin Mița Gachi

În ziua de 20 Ianuarie c. a avut loc în satul Denicler ședința cercului cultural „Marele Voevod Mihai I“. A ținut lecție D-na inv. Ioana Marcu la cls. I: „cuvântul normal „cerc“. La ședința intimă, a vorbit preotul Angelescu despre Metodica scris-cetivului“. La ședința publică a vorbit cu vîngere D-l I. Marinescu despre: „Nevoia de a învăța carte“. În cuvîntul pe oameni de a-și trimite regulat copiii la școală. Sala a fost arhi-plină.

Din cauza timpului, cea mai mare parte din învățătorii din cerc au lipsit. Fiecare locuitor a contribuit benevol a bani la cassetă de economii a copiilor pentru excursia ce D-l director a proiectat-o cu copii la Balcic în primăvară. S'a executat cu copii un bogat și frumos program condus cu multă însușețire de D-l inv. Marcu directorul școlii.

S'au executat jocuri, cântece naționale și populare pe 2 voci și o mulțime de poezii, din care s'au relevat acelea din repertoriu

propriu al D-lui Marcu ca de exemplu: „Satul nostru“ La sfârșitul programului s'a executat cu tineri intelectuali (macedoneni) din sat; comedia „OVIDIU ȘICANA“ după care s'a cântat tot cu aceștia, cântecul „Din cer din locuri sfinte“. La sfârșitul programului, D-l inv. Marcu, a adus vii mulțumiri locuitorilor ce-l înțeleg, îndemnându-i prin călduroase cuvinte să ajute școala, „Farul de lumină“. Publicul încântat, i-a mulțumit, după care serbarea a luat sfârșit. Ținem să relevăm dragostea de copii și interesul de școală al D-lui Director, precum și strânsele legături ce a făcut să existe între locuitorii și școală, printr'o muncă vrednică de remarcat pe toate tărâmurile. Ținem să aducem și pe această cale viile noastre mulțumiri D-lui director pentru activitatea în școală, cât și pentru frumoasa intenție ce a încolțit în sufletul dumnealui de a înființa în sat un cămin cultural și o cooperativă școlară, urmărind cele mai frumoase scopuri. Ținem să mulțumim tot odată tuturor organelor de control ce au sub conducere asemenea dascăli, căci credem că totul vine „de sus“ dela strânsele legături între organele de control cari au irsuflat această dragoste la școală în care s'au găsit oameni de înfătuiri.

Locuitorii satului Denicler, prin
tinerii intelectuali macedoneni
MITA GACHI

—Prevenim colegiile de a-și trimite din vreme totografiile necesare și o recipisă de plata taxei de 25 lei, pentru a li se elibera noui carnețe de reducere pe C. F. R.

—Rugăm a ni se trimite articole scrise numai pe o singură pagină și maximum pe trei sferturi de coală.